

14.

Изъ цѣлата земя на Родопското деспотство закипѣ трескава превара за сватбенитѣ приготовления. День и нощъ златотърсачитѣ промиваха пѣсъка на планинскитѣ потоци, зидари градѣха нова кула въ двора на Цѣпинското кале; търговци отъ южнитѣ земи носѣха сарацински килими, китайски коприни, —индийски маргаритѣ, златотъркани платове; технитари работѣха сребърни и златни свѣщници, паници и чаши; изкусни майстори покриваха съ тънка рѣзба нови ракли, долапи, столове...

Деспотъ Славъ искаше да покаже на невѣстата си, че не влиза въ беденъ и простъ домъ, искаше да я заслѣпи, да я омае. Той непрестанно се съветваше съ майка си, намираше всичко все недостатъчно скѣпо, блѣсково, изящно. Самата госпожа Тамара се надпреварваше съ сина си въ украсата и наредбата на новия домъ.

— Кой знае невѣстата какво вѣно ще донесе, та нашитѣ украси нѣма на нищо да приличатъ предъ нейнитѣ, — си казваше понѣкога тя сама на себе си, засуетена въ бързината на наредбитѣ — ама нека да завари всичко поне ново и чисто.

И тя поръчваше безброй китени кебета, шарени черги, свилени пояси, бадемлии юргани отъ атлазъ и аксамитъ, ягодообразни златни пѣхти, тънки платна: три стѣпки широки, руби съ пѣстровезани рѣжави, шами отъ алена коприна...

Мина септемврий.

Людетѣ напълниха едритѣ кюлове съ жълто просо, пшеница и рѣжъ, налѣха бѣчвитѣ съ люта и бистра ракия, прибраха сѣното, скѣтаха си дърва, приготвиха се за зимата. Деспотътъ си избра дружина едри, снажни момци, облѣче ги въ скѣпи доспѣхи. Зарѣча за коня, който му бѣ подаренъ отъ императора, сребърни юзди и латински чулъ отъ червена коприна. Бѣше вече готовъ и чакаше съ горещо нетърпение вестъ отъ Ерикъ.

Но въ това време латинитѣ водѣха бранъ съ Тодоръ Ласкарисъ, който бѣ нападналъ съюзника имъ Давидъ Комненъ — докато тѣ се биеха съ Борила.